

POST UIT AUSTRALIË OVER ROOFSLAKKEN

In C.B. no. 111, november 1964, p. 1166 werd een bericht uit Australië dat in "Revue" verscheen, overgenomen. Dit "Revue"-bericht is onjuist. De Australische Regering heeft nooit carnivore slakken ingevoerd met het doel andere slakkensoorten te bestrijden. Ten eerste veroorzaken de slakken geen grote overlast, gedeeltelijk al omdat er hier, vergeleken met andere landen zo weinig land in cultuur is gebracht. Inheemse en geïmporteerde slakken kunnen daardoor voldoende voedsel vinden zonder cultuurgewassen aan te tasten. Daarbij komt ook dat Australië door zijn overwegend droog klimaat eigenlijk geen slakkenland is d.w.z. men treft zelden grote hoeveelheden van één soort landslak aan.

Intussen hebben wetenschappelijke werkers hier wel de mogelijkheid overwogen en onderzoeken verricht, maar het bleek dat lastige slakkensoorten bestrijden met carnivore soorten onpractisch en onbevredigend was. Aan dit onderzoek is dan ook verder weinig of niets gedaan. Carnivore slakken eten hoofdzakelijk aardwormen, grondcrustaceën en andere dode dieren en het aantal andere slakken dat zij voor voedsel nodig zouden kunnen hebben schijnt zeer gering te zijn.

De enige geïmporteerde roofslakken behoren tot de Testacellidae. De typische australische roofslakken behoren tot de familie Paryphantidae (of Rhytididae) waarvan de voornaamste en meest voorkomende genera zijn de ongeveer 1" grote Victaphanta (2 spp. in Vootoria) en de 3/4" tot 2" diam. grote soorten van de oostkust van Australië uit de genera Strangesta en Murphistella.

Een Strangesta soort: S. capillacea (Fér.) komt veel rond Sydney voor. Verspreid over het gehele continent komen verder voor kleine soorten van Peryphanta en Rhytida.

Geen van de gewone slakkensoorten veroorzaken werkelijk grote last met uitzondering dan van schade aan de jonge planten van een ongelukkige tuinier.

Van tijd tot tijd worden hier lijsten gepubliceerd van geïmporteerde slakken welke dan soorten bevatten van bijna alle landen en continenten der wereld. Het laatste aantal was, naar ik meen, 42 soorten waarbij een merkwaardig feit de aandacht trekt. Geen der lijsten bevat de naam van Cepaea nemoralis. Of deze zich hier niet kunnen vestigen, door hun gering aantal aan de aandacht ontsnappen, of welke andere verklaring daarvoor mag bestaan weet ik niet, maar merkwaardig is het zeker.

Sydney, 7 december 1965 - Jacques Voorwinde.